

זמני כניסת ויציאת השבת
עפ"י לוח עתים לבניה

בני ברק	ירושלים	נתיבות	הדלקת נרות
18:47	18:32	18:40	צאת השבת
19:46	19:44	19:45	רבינו תם
20:23	20:21	20:21	

השבת שלום צבקות

גיליון 24

פרשת כי תצא תש"פ | יש לשמור על קדושת הגיליון!

קוה אל ה'

מסופר על הגר"ח שמואלביץ זצ"ל. בתקופת חליו של חתנו, הגר"נ פרצוביץ זצ"ל, נהוג היה שאחר שיחותיו של הגר"ח, היה הציבור מעתיר בעד רפואתו באמירת תהלים. הגיעו ימי "בין הזמנים", וכדרכו מסר ר' חיים זצ"ל שיחות אף בימים אלו. באחת מן הפעמים, נגש אליו משהו והעלה סברא: "הקביעות באמירת התהלים גורמת למצב של מלומדה, עקב כך גם חסרה ההתעוררות באמירת התהילים, וב'בין הזמנים' ממילא לא נמצא רוב הציבור בשיחה ואינו משתתף בתפילה. יעשו אם כן הפסקה גם כאן בתפילות, ולתחילת הזמן יגיעו עם רענונות וחיות מחודשת בבקשת הרחמים".

ענהו הגר"ח זצ"ל: מצינו אצל משה רבנו שהתפלל כמנין "ואתחנן" עד שה' אמר לו "אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה", כי עוד תפילה אחת מצידו היתה בוקעת ריקעים ומתקבלת.

"שמע נא" – המשיך ר' חיים זצ"ל – "העולם הזה הוא כמו סופרמרקט גדול, ובסופרמרקט הכל עומד למכירה. הנך יכול לרכוש כל מה שתחפוץ – מהחפץ הקטן ביותר עד הגדול שבגדולים, אך בזאת תלויה ועומדת קנייתך – כמה הוא התשלום שהנך נכון לתת.

ואף כאן בעולמנו, ביכלתך להשיג הכל, וזאת – כפי שיעור המחיר שתתן, והמחיר הוא התפילות שתשקיע. ככל שתבקש ותתפלל יותר – כך גם תוכל להשיג יותר. ואפילו גזרה כזו – שלא יכנס משה רבנו לארץ, יכולה היתה להתבטל מכח עוד תפילה אחת שהיתה מבקיעה שחקים".

"ואם כך", סיים ר' חיים שמואלביץ זצ"ל, "כיצד אוכל לוותר ולו על תפילה אחת, בעוד שמי יודע אם לא תהא היא זו אשר תכריע ותפתח שערי רחמים עבור חתני?!"

למדנו על כוחה של תפילה, אשר באמצעותה יכול האדם להשיג את משאלות ליבו. אמנם, אין זה תלוי רק במספר התפילות. בחשבון נמדדת גם איכות התפילה – כיצד מתפללים, ומה הערך והחשיבות שמיחסים לתפילה.

הסופרמרקט נפתח, ובך תלוי הדבר – כמה תסכים לשם וכמה יבינך מדעך להשקיע בתפילה. ישנם המעריכים את התפילה, היא מעניינת אותם, הם גם מעוניינים להבין בפרושה ולהבין תבותיה. ולמי שמחשיב את התפילה – אף הסופרמרקט של הסיעתא דשמיא פתוח עבורו, ומתנות שמים בהשג ידו. (דיווח טוב)

שבת שלום ומבורך!

פנינה לנשמה

בקשתה האחרונה של סוליקה הקדושה

ליד מצבת קיברו של הגאון הקדוש רבי יהודה בן עטר זצ"ל, מתנוסס קיברה של הצדקת סוליקה הקדושה עליה השלום. העלמה יפת התואר, שאחד מבני השכנים המוסלמים חמד יופיה. אך כיצד יוכל לשאתה? העליל עליה שהתאסלמה בסתר, ושבה לדת אבותיה. לא עזרו הכחותיה, בית הדין המוסלמי העמיד בפניה את הברירה: "לשוב" לדת האיסלם או ליהרג בחרב.

"מעולם לא התאסלמתי. יהודיה הייתי ויהודיה אמות!" ענתה סוליקה בגאון.

השופטים לא התרשמו. גזר דינם הועבר לאישור מלך מרוקו. בן המלך שמע על הפרשה ועניינו התעורר. הלך לראות את סוליקה בתא כילאה, ונפשו נקשרה בה. הבטיח, שאם תאסלם ישאנה לאשה, והיא תהיה לנסיכה. כבוד ועושר יורעפו על בית אביה, וברכות הימים תהיה למלכת מרוקו.

"כסף וזהב, כבוד ושררה", השיבה סוליקה, "אינם משתווים לאמונה באלוקי האמת ובתורתו הקדושה. שום דבר שבעולם לא יפתני לבגוד בעמי ובאמונתי!"

גזר דינה של סוליקה נחרץ. היא קבלה זאת בשוויון נפש ובשלווה גמורה. נכונה היתה למסור נפשה על קידוש השם. כשהובלה לגרדום, היה שם הנסיך. הוא ניסה פניה אחרונה: "שווי נא בנפשך כמה מאושרת תהיי אם תקבלי על עצמך את דת האיסלם".

"אני מאושרת כבר עתה!" ענתה.

"את זכאית לבקשה אחרונה", אמר התליין. וסוליקה בקשה... סיכות.

סיכות אלו נעצה בבשרה. הצמידה בהן את שימלתה לרגליה, כדי שלא יתגלו במותה!

כך עלתה לגרדום, ומסרה נפשה על קדושת השם! (מעייץ השבוע)

פינת ההלכה

גם הלובשת שמלה ארוכה ורחבה כדין, צריכה לשים לב שלא לעמוד בשפת מקומות גבוהים, מפני העומדים למטה. כגון: שפת המדרגות של קומה גבוהה, מעקה המרפסת, גדרות גבוהים וכדומה.

(משבצות זהב לבושה)

סיפור לשבת

ר' "אברהם החצי"

ר' 'אברהם החצי' – כך כונה ר' אברהם בפי מכריו, היה יהודי יקר בן-זמנינו, ירא שמיים, עובד כפיים וקובע שיעורים לתורה תמידים כסדרן, ומוספים של ספרי מוסר כהלכתן, ועוד אי איזה מקומן של כמה פרקי משניות ותהילים. ולמה נקרא שמו 'החצי'? על שום מה? משום שכשמו כן הוא: מנהג מוזר היה לו בשיעור היומי הקבוע בביהמ"ד, בו נוטל היה ר' אברהם חלק בראש, והכין במסירות לכל הלומדים והמשתתפים כוסות תה, לחמם הלבבות ולהרוות נפש, אך את הכוסות היה ממלא אך ורק חצי, טיפה לא יותר. והוא פלאי.

וכי תימא צר עין היה? חלילה וחלילה! לב רחב לו! לכל אחד ואחד הכין כמה כוסות שתאוה נפשו, אך כולן מלאות עד חצי, ותו לא! וסוד ה' ליראיו... כך נהג לאורך ימים, ומאז דבק לשמו התוספת המתבקשת 'החצי', אך ר' אברהם מצידו שמר על 'מנהגו החצי' בקפידה מרובה.

יום אחד נבצר מר' אברהם להגיע לשיעור, עקב חולי וחולשה, ולכן שלח את בנו שימלא את מקומו בהגשת התה החם ללומדים. כמובן שאת קפידתו לא שכח, וצירף לבנו אזהרה חמורה למלאות את הכוסות אך ורק חצי, טיפה יתירה לא. בן יכבד אב, וכיוון שכך – אכן נהג כך, ומזג בעין טובה ללומדי השיעור כוסות תה מהבילות מלאות עד... חציין! אך מה גדלה מבוכתו, כשהחל לשמוע מפי הלומדים דברי 'שבח ושירה': ראו נא, ברא כרעיה דאבוה גם הוא חצוי כמותו... הבן שלא היה רגיל בכך התבייש מזה עד עמקי נשמתו.

בשובו אל אביו, עוד טרם הספיק לפצות את פיו, היה דבר האבא אליו בדאגה: "אמור נא לי, האם מלאת את שליחותי כראוי ומזגת לכולם רק חצי?" כאן פרץ הבן בכי: "אבא! למה לך מנהגך המוזר הזה כל הימים? למה לא לעשות המצווה בשלימות? ולמה ביישתי לעיני כל? אודות מנהגך הטוב – הייתי ללעג וקלס בעיני כולם! מה ראית על ככה ולמה לך לעשות כה, וכדי ביזיון וקצף...?"

אביו שראה בצער, ענה ואמר לו: "הסכת בני ושמע: החצי הזה אין שלם ממנו! דע לך בני, כי בין משתתפי השיעור יש יהודי שידי רועדות לו ללא יכולת שליטה עליהן, אם אתן לו כוס מלאה היא תישפך עליו ויכווה הימנה, מאידך, אם אתן לו חצי בלבד – הלוא בוש תכסה פניו שיבלוט הדבר ויתגלה לעיני כל, על כן החלטתי למזוג למשתתפי השיעור כולם רק חצי! ואם אמנם מבייש אני בהכי את עצמי, עדיפא לי לבייש את עצמי מאשר הזולת, ומוטב לי להיקרא 'חצי' כל ימי, בכדי לעשות המצווה בשלימות. נוח לי להפיל את עצמי לתוך כבשן האש, ולא אבייש פני חברי ברבים. אין כאן שום כוונות טמירות ונעלמות, כי אם כבוד הזולת ותו לא!". והוסיף האב ואמר לבנו: "אבקשך לא לגלות הדבר בחיי, שלא תתגלה בושתו...".

זכה ר' אברהם להיקרא 'חצי' בעוה"ז, אבל בכך נכנס בשלימות לעוה"ב! יען העדיף לבייש את עצמו בכדי למנוע בושת הזולת. כמו שאמר רבי אליעזר (אבות ב'): "יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך". ר' אברהם 'החצי' לימד אותנו: לא רק להסתכל על חצי כוס המלאה, אלא להבין שגם החצי הריק מלא הוא... (דרשו)

נצור לשונך

לזכור!

יש בפרשתנו מצות עשה, ומצוות צריכות כוונה. נתכוון לצאת ידי חובת המצוה: "זכור את אשר עשה ה' אלקיך למרים בדרך בצאתכם ממצרים", שלקתה בצרעת על מה שדברה במשה רבינו ע"ה. וכתב רבינו הרמב"ם זצ"ל, וזה לשונו: "הרי הוא אומר: התכוונו מה ארע למרים הנביאה, שדברה באחיה שהיתה גדולה ממנו בשנים, וגידלתו על ברכיה, וסיכנה בעצמה להצילו מן היאור, והיא לא דברה בגנותו – אלא טעתה שהשוותה אותו לשאר הנביאים. והוא לא הקפיד על הדברים האלו, שנאמר: והאיש משה עניו מאוד – מיד נענשה בצרעת!"

קל וחומר לבני אדם שמרבים לדבר באחרים, ומדברים בגנותם, כמה כעס וחמימה הם מעוררים עליהם במוסר! ומכל שכן, כשאנו זקוקים כ"כ לזכויות לקראת ימי הדין הממששים ובאים. ומי שמדבר בגנות חברו, בגנות אדם מישראל, עוברות כל מצוותיו וזכויותיו לאותו אדם, ועבירות אותו אדם מתגלגלות עליו – היש לך מקח רע מזה?!

נשמור פינו ולשונו, ונשמור מצוותינו לעצמינו!

(מעין השבוע)

שביבי אור

תמחה את זכר עמלק

ישנה מצוה מיוחדת בתורה למחות, לחלוטין, את זכר עמלק. ראשי התבות של "עמלק" הם ארבעת האויבים הגדולים ביותר של האדם המונעים ממנו להתחזק! יש למחות אותם ולא להשאיר מהם כל זכר! רק מחיתם המוחלטת תוכל להביא לכך שכן אדם יתחזק בעבודת השם שלו:

ע – עייפות: "אין לי כח". "אני סחוט". "קרוע מעייפות".

מ – מחר: "בודאי אני מתכוון להשתפר, אבל אני מתחיל ממחר". "ממחר יראו כולם משהו חדש לגמרי".

ל – לא צריך: "מי אמר שצריך". "איפה כתוב שצריך". "לא חייבים". "איפה כתוב שחייבים".

ק – קשה לי: "נכון! אני מבין היטב שצריך להשתנות, אבל זה קשה לי". "זה לא בשבילי". "זה גדול עלי".

התורה הקדושה מצווה: "תמחה את זכר עמלק"! צריך, כאמור למחות את כל הטענות האלו: להתעשת, לאזור כוחות ולהתחיל מיד, ללא דיחוי, כל הנהגה או קבלה טובה שקבלנו על עצמנו. ע"י כך נזכה בע"ה, לעבור את יום הדין בשלום. (דורש טוב)